

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев1 16/2023
04.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радослав Паповић адвокат из ..., против туженог ББ ПР производња ... „ВВ“ из ..., чији је пуномоћник др Марија Јоксовић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1412/20 од 06.10.2020. године, у седници већа одржаној 04.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1412/20 од 06.10.2020. године у делу којим је потврђена пресуда Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 179/18 од 09.12.2019. године, исправљена решењем истог суда П1 179/18 од 20.02.2020. године у ставу петом изреке и пресуда Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 179/18 од 09.12.2019. године, која је исправљена решењем истог суда П1 179/18 од 20.02.2020. године у ставу петом и седмом изреке и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 179/2018 од 09.12.2019. године, која је исправљена решењем П1 179/18 од 20.02.2020. године, ставом првим изреке одбачена је преиначена тужба у делу додатно истакнутог тужбеног захтева којим је тражено да се утврди да је тужени исплатио тужиоцу на име накнаде за рад за период од јула 2014. године до јула 2017. године износ од 992.771,00 динара; ставом другим изреке, одбијен је предлог туженог да се одбаци тужба као неблагоприятна; ставом трећим изреке, тужбени захтев је у преосталом делимично усвојен; ставом четвртим изреке, утврђено је да су уговори о привременим и повременим пословима од 02.02.2015. године и 13.02.2017. године ништави; ставом петим изреке, обавезан је тужени да у корист тужиоца за период од 15.07.2014. године до 08.07.2017. године уплати надлежним фондовима и Националној служби за запошљавање доприносе за обавезно социјално осигурање према стопама важећим на дан уплате, на појединачне месечне износе како је наведено у изреци; ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев на име уплате доприноса за обавезно социјално осигурање за потраживани износ од 65,00 динара за месец јул 2014. године; ставом

седмим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 94.580,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1412/20 од 06.10.2020. године одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у побијаном усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Пресудом Врховног касационог суда Рев2 204/2021 од 08.07.2021. године, одбијена је као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1412/20 од 06.10.2020. године.

Одлуком Уставног суда Уж 11435/2020 од 21.03.2023. године, ставом првим изреке, усвојена је уставна жалба предузетника ББ ПР производња ... „ВВ“ из ... и утврђено је да је пресудом Врховног касационог суда Рев2 204/21 од 08.07.2021. године и пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1412/20 од 06.10.2020. године, у делу који се односи на одлуку о тужбеном захтеву за уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење зајамчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, док је у преосталом делу уставна жалба одбачена. Ставом другим изреке, поништена је пресуда Врховног касационог суда Рев2 204/21 од 08.07.2021. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о ревизији подносиоца уставне жалбе изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1412/20 од 06.10.2020. године, у делу одлуке који се односи на правноснажну одлуку о тужбеном захтеву за уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, а ставом трећим изреке одбачен је захтев подносиоца уставне жалбе за накнаду трошкова поступка пред Уставним судом.

Испитујући поново побијану другостепену пресуду, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија тужиоца основана у делу који се односи на уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог непрекидно радио од 15.07.2014. године до 08.07.2017. године, на радном месту радника на “...“. Тужиоцу је зарада исплаћивана на руке, уз издавање потврде. У периоду од јула 2014. године до јула 2017. године тужени је исплатио тужиоцу зараду у износу од укупно 992.771,00 динар, односно у појединачним месечним износима. Тужени није уплатио у корист тужиоца доприносе за обавезно социјално осигурање.

Према становишту нижестепених судова, захтев тужиоца за уплату доприноса није застарео имајући у виду одредбу члана 114.е Закона о пореском поступку и пореској администрацији и члана 51. став 1. и 2. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање.

Овакав став нижестепених судова се не може прихватити као правилан. Ово стога што се Законом о пореском поступку и пореској администрацији уређује порески поступак, права и обавезе пореских обвезника, регистрација пореских обвезника и

пореска кривична дела и прекршај, као и да се образује Пореска управа као орган управе, из чега произилази да су са становишта државних органа доприноси које је послодавац дужан да уплати за запосленог јавни приходи и спадају у домену управног права. С друге стране, одредбом члана 105. став 2. Закона о раду којим је прописано да зараду у смислу овог закона чини зарада која садржи порезе и доприносе који се плаћају из зараде, што значи да су доприноси које је послодавац у обавези да обрачуна и уплати у своје име, а у корист запосленог, саставни су део зараде и представљају потраживање запосленог из радног односа. Однос између запосленог и послодавца по својој природи је грађанско-правни облигациони однос. Због тога нема места примени Закона о пореском поступку и пореској администрацији, будући да није реч о пореском поступку и односу између Пореске управе, са једне стране и пореског обвезника са друге стране, већ Закона о раду који регулише однос послодавца и запосленог.

У поновном поступку првостепени суд ће имати у виду примедбе овог суда, као и став изражен у одлуци Уставног суда Уж 11435/2020 од 21.02. 2023. године и након оцене приговора застарелости који је тужени истакао у одговору на тужбу од 27.02.2018. године, правилном применом материјалног права одлучити у складу са законом.

На основу члана 416. став 2. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић